

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2020, č. j. 46 A 8/2020 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 2. 2020, č. j. CPR-32834-3/ČJ-2018-930310-V235, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 9. 2018, č. j. KRPS-220874-32/ČJ-2018-010026, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Dále žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 2. 2020, č. j. CPR-32834-4/ČJ-2018-930310-V235, zamítla též odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 9. 2018, č. j. KRPS-220874-33/ČJ-2018-010026, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení spojených s řízením o jeho správním vyhoštění ve výši 1000 Kč. Proti oběma rozhodnutím žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Zkraje se krajský soud odmítl zabývat neurčitým tvrzením žalobce o velkém počtu procesních nedostatků a prostým odkazem na podané odvolání, neboť se nejednalo o řádné žalobní body. Meritorně se proto zabýval pouze námitkou chybné aplikace § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), v níž žalobce namítal, že byl do České republiky vyslán svým polským zaměstnavatelem MAG SP. Z O. O. (dále jen „MAG“) na základě smlouvy o příhraničním poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost Vidininvest s.r.o. (dále jen „Vidininvest“), pročez byl na základě výjimky dle uvedeného ustanovení oprávněn k výkonu práce na území České republiky. Touto námitkou se zabývala již žalovaná v řízení o odvolání, s jejímiž závěry se krajský soud ztotožnil. Dále k této otázce krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, dle něhož lze výjimku dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti ve spojení s čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“) aplikovat, tj. nepožadovat pracovní povolení, pouze v případě, kdy se jedná o dočasné vyslání pracovníka (ať už za účelem provedení zakázky či poskytnutí pracovní síly) a zároveň je naplněna podmínka, že pracovník provozuje svou hlavní činnost ve státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Zahraniční zaměstnavatelé tak mohou vyslat své zaměstnance např. v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které své zaměstnance k vlastní činnosti nevyužívají.

[3] Krajský soud v projednávané věci shledal, že žalobce byl formálně zaměstnancem polské společnosti MAG; jméno svého zaměstnavatele však neznal, dokázal označit pouze českou společnost HOBST a.s. (dále jen HOBST“), pro kterou na stavbě pracoval, uvedené údaje o předchozí týdenní práci v Polsku a datum příjezdu do České republiky jsou rozporné, pracovní smlouva byla uzavřena s tím, že se od počátku mělo jednat o práci v České republice, a to navíc bez časového omezení, dodatky pracovní smlouvy, jakož i informace o nástupu poskytnutá úřadu práce společností Vidininvest dne 20. 7. 2018 pak svědčí závěru, že žalobce měl práci vykonávat na území České republiky po celou dobu trvání polského víza. Dle krajského soudu rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by se měl žalobce začlenit na polský trh práce. Smlouva o poskytování příhraničních služeb mezi společnostmi MAG a Vidininvest je pak pouze rámcovou smlouvou, žádná objednávka na provedení konkrétních prací nebyla doložena a povaha prací prováděných žalobcem ani plně nekorespondovala s předmětem rámcové smlouvy. Místo práce na mostu Sojovice pak bylo jako místo výkonu práce žalobce doplněno až dodatkem pracovní smlouvy ze dne 20. 7. 2018, tj. až v návaznosti na provedenou kontrolu (19. 7. 2018). Do práce žalobce cestoval firemním autem společnosti HOBST, která mu též poskytovala pracovní pomůcky. Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že se nejednalo o dočasné vyslání pracovníka za účelem provedení zakázky zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice o vysílání pracovníků, ale dle písm. c) téhož ustanovení. Na posuzovaný případ nebylo možné použít výjimku dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, poněvadž poskytnutí pracovní síly nesplňovalo podmínky uvedené ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce by oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky nepotřeboval pouze v případě, kdy by vykonával svou hlavní činnost v Polsku, což z podkladů vyvodit nelze; ani případná (tvrzená) práce pro zaměstnavatele v Polsku týden před vysláním žalobce do České republiky by neznamenal, že byla hlavní činnost žalobce vykonávána v Polsku. Závěr

pokračování

žalované o neoprávněném výkonu závislé práce žalobcem na území České republiky je tedy dle krajského soudu správný; krajskému soudu je navíc z úřední činnosti známo, že společnosti MAG a Vidininvest postupovaly obdobně i v jiných případech. Žalovaná tedy dle krajského soudu správně vyhodnotila, že podmínky pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nebyly naplněny, a nepochybila, když vydala rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců.

[4] Odkaz žalobce na vyjádření Evropské komise krajský soud označil za irelevantní, neboť se týkalo jiného subjektu a modelově odlišné situace, a proto na danou situaci nedopadá. Žalobcem požadované přezkumné řízení, které měla provést žalovaná, taktéž nebylo důvodnou námitkou, jelikož žalovaná odvolání neshledala důvodným, což ve svém rozhodnutí také řádně odůvodnila, a proto nebylo na místě, aby o týchž otázkách rozhodovala znovu. Druhé napadené rozhodnutí žalované o nákladech řízení je pak závislé na výroku ve věci samé (rozhodnutí o správním vyhoštění), žalobce k němu neuplatnil žádné specifické námitky, a proto vzhledem k závěrům ohledně prvního napadeného rozhodnutí krajskému soudu nezbylo než konstatovat, že žaloba nebyla důvodná ani vůči tomuto rozhodnutí.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opakovaně namítá, že nevykonával na území České republiky práci neoprávněně; je zaměstnancem polské společnost MAG a do České republiky byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené těmito společnostmi. Stěžovatel opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ten to však nepodloženě odmítl. Stěžovatel dále uvádí, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned na základě smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností vyslán k výkonu práce v jiném členském státě EU. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele. Správní orgány i krajský soud však postavily své závěry na základě výpovědi stěžovatele, který je evidentně neznalý obchodních vztahů zúčastněných společností, pročť nemohl být schopen relevantně posoudit stěžejní otázky. Tyto nejasnosti mohly být dle stěžovatele zhojeny, pokud by správní orgány provedly jím navržené důkazy.

[6] Žalovaná ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[7] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně přihlížel k tomu, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávané věci je stěžejní posouzení otázky, zda byl stěžovatel do České republiky vyslán polským zaměstnavatelem pouze za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost na základě uzavřené smlouvy, a proto měla žalovaná aplikovat výjimku k zaměstnání cizince na území České republiky dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[10] Dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci nadnárodního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[11] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že se již v minulosti zabýval mnoha skutkově i právně obdobnými případy (zejména v inspirativním rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, který citoval již krajský soud), dokonce i v souvislosti se společnostmi MAG a Vidininvest – konkrétně např. v rozsudcích ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 329/2019 – 14, a ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 289/2019 – 15. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod se od zavedené judikatury ani nyní odchýlit.

[12] Z uvedené judikatury plyne závěr, že v případě, kdy polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která zaměstnanci ze země mimo EU pouze zprostředkovala zaměstnání na území ČR (a to i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenou pracovní smlouvou mezi polským zaměstnavatelem a cizincem a smlouvou o poskytnutí služeb mezi polskou a českou společností), nelze na tuto situaci aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ve výše uvedeném rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, pak zdejší soud uvedl: *„Členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh“* (pozn. podtržení doplněno). V dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 133/2019 – 33, zdejší soud ve skutkově obdobné věci konstatoval, že *„smyslem smluv uzavřených mezi polskými a českými společnostmi bylo začlenit stěžovatele na český pracovní trh (...) Způsob, jakým jednotlivé společnosti na základě uzavřených smluv začlenily stěžovatele na český pracovní trh, tak měl zjevně posloužit pouze jako prostředek k tomu, jak obejít právní předpisy chránící nejen český pracovní trh, ale i vysílané zaměstnance ze třetích zemí.“*

pokračování

[13] Výše uvedené závěry lze plně aplikovat i na případ stěžovatele. Z předložených spisů vyplynulo, že stěžovatel byl držitelem pracovního víza typu D vydaného Polskou republikou platného od 16. 6. 2018 do 31. 12. 2018. To jej opravňovalo k pobytu na území Polska (i jiných členských států EU) a k výkonu zaměstnání pouze na území Polska. Pracovní smlouvu s polskou společností MAG SP. Z O. O. a její dodatek stěžovatel uzavřel dne 2. a 3. 7. 2018 s tím, že se jedná o „smlouvu na práci v České republice“, o čemž byl informován ještě před tím, než vycestoval z Ukrajiny. Pro společnost MAG stěžovatel v Polsku nikdy nevykonával žádnou pracovní činnost (resp. tvrzené týdenní práce nedoložil) a ani to v budoucnu neplánoval; chtěl pracovat v České republice, dokud mu to poskytovatel umožní. Poté stěžovatel přicestoval do České republiky, kam byl spolu s dalšími pracovníky poslán na brigádu na stavbě mostu, kterou měla na starosti společnost HOBST, jež stěžovateli též poskytla pomůcky a zajišťovala jeho dopravu na místo stavby firemním vozem. Stěžovatel dále předložil rámcovou smlouvu o poskytování příhraničních služeb mezi polskou společností MAG a českou společností Vidininvest a rámcovou smlouvu o dílo mezi společností Vidininvest a společností HOBST. Krajský soud správně vyhodnotil tyto vztahy tak, že poskytovanou přeshraniční službou bylo ve skutečnosti samotné poskytnutí pracovní síly, avšak bez toho, že by byla hlavní činnost vykonávána v členském státě EU, v němž má zaměstnavatel sídlo. Fakticky se tak jednalo o agenturní zprostředkování práce, na které se výjimka z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU nebo ze stěžovatelem předloženého vyjádření Evropské komise. Tímto vyjádřením se již v jiných věcech Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, přičemž dospěl k závěru, že obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na konkrétní skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní.

[14] Námitku, dle níž stěžovatel nebyl schopen relevantně posoudit stěžejní otázky pro svou neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, Nejvyšší správní soud považuje rovněž za irelevantní, neboť výpověď stěžovatele se týkala pouze okolností uzavření pracovní smlouvy a následného místa a způsobu výkonu práce, k čemuž žádné speciální znalosti nejsou potřeba (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15).

[15] K námitce neprovedení důkazů navržených stěžovatelem ve správním řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel žádné konkrétní důkazy neoznačil, neučinil tak ani v žalobě, protože se tím ani krajský soud nemohl blíže zabývat. Pokud měl stěžovatel na mysli výsledek zástupce polské společnosti navrhovaný ve správním řízení, tímto návrhem se zabývala již žalovaná a správně vyhodnotila, že provedení důkazu by bylo vzhledem k obsahu správního spisu nadbytečným, neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem a z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná, které by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů

řízení náležela, žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti nevynaložila, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu